

vanstelig at stille dem derfra. Men det er jo ogsaa kun en formel Feil. I Virkeligheden tror jeg altsaa, jeg tør sige, at det er en stor Tilfredsstillelse for min Opfattelse at vide, at den høitærede Minister har Diet og Blifket henvendt paa disse vanstelige Forhold og vil hjælpe derpaa. Jeg fremhæbde ligeledes, forrige Gang — det har den ærede sidste Taler ligeledes gjort opmærksom paa — at der er Noget, der staar i den allernærmeste Forbindelse med Sygekasshjælpen, nemlig Alderdomshjælpen. Enhver, der kjender lidt til disse Forhold, ved, at i det Dieblit, man begynder at virke for at sikre sig imod Følgerne af Sygdom, tænker man ogsaa paa den Sort Sygdom, som fremkommer ved Alderdom; thi den Mangel paa Evne til at ernære sig fuldt ud, kommer jo med Tiden, naar man bliver gammel, aldeles sikkert og utvivlsomt. Derfor vil enhver Sygekassebestyrelse have Opmærksomheden henvendt derpaa. Jeg tror derfor, at det er urigtigt, naar det fra flere Sider er blevet sagt, at Sygdoms- og Alderdomshjælpen ikke staa i den allernærmeste Forbindelse med hinanden. Efter min Opfattelse burde de slet ikke stilles ad, men vi kunne ganske sikkert nok komme ud af at behandle dem hver for sig. Derfor er der ogsaa her i dette Forslag taget noget Henyn til dette Ønske, idet der derefter kan oprettes særskilte Alderdomsforsørgeliskasser, som saa sættes i Forbindelse med Sygekasserne, og der kan altid senere komme Forslag — som jeg ialt Tald, hvis der gives mig Lejlighed dertil, vil fremkomme med — gaaende ud paa, at Staten skal bidrage til disse Alderdoms- og Forsørgelsesinstitutioner og det paa den Maade, som efter min Mening er den naturlige og selvsøgelige, ikke gennem store Livrenteanstalter, jeg tror, at det er den stetteste Maade, der kan findes, at hjælpe den ringe, den fattige Mand paa. Slige Anstalter vilde aldrig finde Anklang. Vi have gjort gjentagne Forsøg dermed her i Landet, men de have kun fundet Understøttelse i forvindende Grad, og de fortjene heller ikke at komme frem paany. I Tydskland har man ganske vist gaadt den Vej, men jeg hører ikke til Beundrerne deraf, det er en af de nyere Opfindelser, gennem Dvang, at tilvejebringe store Kapitaler, hvorfra Renten skal tilfalde de Arbejdere, der trænge til Alderdomsforsørgelse, naar de blive 70 Aar, en Alder, som kun saa af dem naa, og hvor det eneste Sikre er, at de skulle af med deres Penge i en lang Aarrække før, at strabe sammen til et Maal, der for dem staar som næsten uopnaeligt. Jeg henleder Opmærksomheden paa, at den rette praktiske

Maade, den, som Folk selv have grebet an, for at faa sig Alderdomsforsørgelse, er, at strabe smaa Summer sammen fra alle dem, der f. Ex. ere i Sygekasserne, og saa give dem ud til de Eldeste, som i et vist Antal Aar have været Medlemmer, og bidraget i smaa Portioner. Naar da Statskassen vil give lignende Portioner til, vil den derved bidrage væsentlig til, at hele Alderdomsforsørgelsesprogsmaalet kommer frem. Jeg nævner det blot, idet jeg er overbevist om, at det er den Vej, vi komme til at gaa, men jeg kan godt finde mig i, at der ikke tages Bestemmelser om det her. Jeg kan altsaa i det Hele udtale min Tak til den høitærede Minister, og i Forbindelse dermed ogsaa til den høitærede Finanzminister for det Forslag, der her er bragt frem, idet de Vanstigeligheder, som der syntes mig at være tilstede for Forslaget ifjor, i alt Tald principielt ere forsvundne nu, om end der ogsaa er formelle Uoverensstemmelser tilstede.

Raben: Som Medlem af det Udvalg, som i Fjor behandlede Sygekasselovforslaget, skal jeg tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger. Jeg har ikke i Sinde at fordybe mig i Enteltheder. Det staar for mig, at de mangfoldige Enteltheder, som findes i dette store og vigtige Lovforslag, drøftes bedst i et Udvalg, og jeg er af samme Mening som de Herrer, der have udtalt sig tidligere, at det vil være rigtigt, at der ned sættes et Udvalg til at tage Sagen under fornyet Overveelse. Jeg vil blot udtale mig om nogle Bestemmelser, som findes i det nu forelagte Lovforslag, og som jeg anser for uheldige, og om nogle Bestemmelser, som ikke findes i Lovforslaget, og som jeg vilde have været meget vel tilfreds med, hvis de vare blevne optagne deri; men det har den høitærede Indenrigsminister ikke fundet rigtigt. Hvad jeg særlig vil udtale mig om, er § 9. Jeg anser § 9, saaledes som den er affattet i dette Lovforslag, som den største Anstødssten for, at det foreliggende Lovforslag virkelig kan blive til Lov. Efter Forslagets § 9, i Fjor skulde jo Tilskudet være lig Halvdelen af Medlemmernes Bidrag, og det skulde ydes af det Offentlige, de to første Aar af Statskassen og derefter af Kommunerne. I Forslaget, som det nu foreligger, foreslaaets det i § 9, at der dels skal ydes et Tilskud, som svarer til Tjeredelen af Sygekassens samlede Medlemsbidrag, dels et Tilskud af $1\frac{1}{2}$ Kr. for hvert Medlem. Jeg har ikke Noget at indvende mod Tilskudets Størrelse; det er akkurat saaledes, som det blev foreslaaet af Udvalget i Fjor. Men jeg har Meget imod, at det